

saa maa vi ogsaa give færre Kroner ud. Kronetallet maa sættes ned over det hele. Hvis det ikke skete, vilde det jo reelt betyde en Forøgelse af baade Lønninger og Ydelser af enhver Art, for naar de paagældende stadig faar det samme Antal Kroner, faar de derigennem en Sum, som har en større Købeevne, end der oprindeligt var fastsat. Man maa komme dertil, at man paa alle Omraader tager Kronestigningen til Følge, og indtil det sker, vil Produktionen baade i Landbruget og i andre Erhverv give Under-skud, og Standsning og Arbejdsløshed vil blive Følgen. Jeg mener, at som Deltager i Produktionen kan ingen faa eller med Rette kræve mere for sit Arbejde, end det er værdt, som Led i den Produktion, hvorved han arbejder, og den Arbejder eller Leder, der kræver mere, siger egentlig, at han foretrækker Understøttelse for Arbejdsløn. Det kan ikke nytte at tale om Pristal eller om de fastsatte Tariffer, det bryder Verdensmarkedet sig som bekendt ikke en Smule om. Løsenet er dette: Arbejd, konkurrér i Priser og Kvalitet, eller læg Armene over Kors og bliv arbejdsløs. Ja, saa haarde er Kaarene for Tiden, og derfor har Erhvervene et rimeligt Krav paa, at de mildnes paa den simple Maade, at alt tvinges til at falde i Pris i samme Forhold, som Kronen er steget i Værdi. Det forekommer mig, at her ligger den simple Løsning ud af Uføret.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Trier i hans Udtalelser om Told og Importregulering. Det er en farlig Vej, og det lægger Byrden fra visse Erhverv over paa andre, der er lige saa haardt ramt. Men der er efter mit Skøn nogen Grund til at tvivle om, at det ærede Medlem Hr. Trier kan tale paa hele sit Partis Vegne eller paa Statsministerens Vegne; dennes Udtalelser i saa Henseende har jo været noget ubestemte. Det er efter mit Skøn saadan, at det, Regeringen og dens Parti eller Partier — jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal sige — vil, er at fritage en vis Del af Samfundet, en vis Del af deres Vælgere, kan jeg ogsaa sige, for Kronestigningens Følger; det samme Antal Kroner, som de fik, da Kronen var 65 Ø. værd, skal de vedblive at have nu, da den er 100 Ø. værd. (Trier: Det har de jo ikke). Jeg regner ikke det Prisfald, der er sket i Henhold til Pristallet, det er ikke nær tilstrækkeligt. Erhvervene maa nøjes med at faa 65 Kr. ind i Stedet for 100 før.

Jeg tror ikke, Befolkningen vil eller kan finde sig i dette. Stærkere og stærkere vil Kravet om en Udligning lyde. Som jeg har sagt før: Respekten for Pristallet

og de urørlige Tariffer er i Virkeligheden Vejen til stigende Arbejdsløshed og Fattigdom her i Landet. Der har lydt Røster om, at Krisen var ved at mildnes. Det kan maaske have politisk Ærinde, men jeg tror, det er ganske uden Bund i Virkeligheden. Jeg vil her gentage, at Landbruget kræver ikke særlige Tilskud eller Understøttelse. Det kræver kun, at Lovgivningsmagten gør sin Pligt og giver retfærdige Produktionsvilkkaar som en ringe Bod for det, der er sket. De Konservative siger Told, og det bliver de ved med at sige. De Radikale balancerer, forekommer det mig, efter at have hørt det ærede Medlem Hr. Dahlgaaards Udtalelser, som sædvanlig, og de støtter fremdeles, det er jo meget muligt, at „støtter“ skal have Anførselstegn. Men det er saadan, at hverken de Konservative eller de Radikale saa lidt som Socialdemokraterne tør røre ved Ondets Rod; naar jeg taler om Ondets Rod, saa tænker jeg ikke paa Indførelse af den socialistiske Stat. Det, de taler om, og det, de rører ved, er Udenværker, det er Bagateller, synes jeg. Det, det gælder om, er at faa Prisniveauet ned, saa det svarer til Kronens Stigning, og bl. a. skal som alt nævnt tidt, Statsbudgettet ned i det samme Forhold. Alle Budgetter paa Finansloven maa sættes ned, saa det betyder noget i Forhold til den Kronestigning, som har fundet Sted. Men det støder paa den Vanskelighed, at man fra de andre Partiers Side ikke synes at turde røre ved Tjenestemandslønningerne og de sociale Udgifter, skønt vi ikke fordrer mere, end at den samme Købeevne kan opretholdes, fordi det mindre Antal Kroner faar en forøget Købeevne, naar Prisleddet føres til Bunds. Det er ikke vanskeligt at se, at naar Rigsdagen ikke vil gøre noget, naar Regeringen ikke vil gøre noget, der betyder noget, saa vil der gaa et stort Tal af erhvervsdrivende til Grunde, og i hvert Fald mange Landbrugere vil komme til at give op.

Jeg havde tænkt at sige noget om den højtærede Statsministers Udtalelse. Det skal jeg efter Formandens Henstilling udsætte, til vi kommer til Finanslovbehandlingen. Jeg er nemlig i det Tilfælde, at jeg tror at kunne finde en Undskyldning for Statsministerens Udtalelse.

Jeg mener nu at have sagt klart og tydeligt, hvad Erhvervene med Rette kan kræve af Lovgivningsmagten og af den Regering, der fører an. Det er nemlig Sagens Kærne og det er Problemet Løsning efter min Mening at bringe Priserne for det, vi skal købe, ned i Forhold til de Priser, vi